For if he had a claim of, etc.

שאם היה לו טענת וכולי

OVERVIEW

The משנה explains the reason for the תקנת חכמים that a בתולה should be married ליום is because in case the husband claims that she is not a בתולה (and was perhaps מזנה while she was betrothed [which would make them מזנה to each other]), he will be able to immediately go to בי"ד (on Thursday) and state his claim. There is a dispute between תוספות as to what is accomplished by stating the claim in בי"ד.

asks: תוספות

- אשת מבת מבת מבת ואם ואם האמר הא תינח אשת ואם ואם ואם ואם האמר הא תינח אשת ישת האמר הא תינח אשת מבת שלש

And if you will say; granted, there is a point in טענת בתולים by the wife of a כהן, or if he was מקדש his wife when she was less than three years old -

דליכא אלא חד ספיקא³ כדאמרינן בגמרא (לקמן ט,א) -

For in those cases she will be אסורה to him (by his טענת בתולים) since there is only one doubt, as the גמרא states -

 $^{-6}$ אבל בשאר נשים דאיכא ספק ספיקא אמאי תנשא ליום די

¹ If the wife of a ישראל was forced into זנות against her will (באונס), she is permitted to remain with her husband. However if the wife of a נאנסה (she is considered a זונה and she) is forbidden to be with her husband. He is required to divorce her.

² A girl who is less than three years old; even if she had בתולים, her בתולים will return and she will retain her בתולה status. If she became מקודשת before she was three, and her husband finds her not to be a בתולה, it must be that she was נבעלה sometime (after she was three, which is sometime) after she was מקודשת and an מקודשת.

⁴ In these cases it is understood why the מתקן were מתקן that he marry ליום ד', because if he finds out that she was already בי"ד, and by going to בי"ד he will be told to divorce her.

⁵ By an אשת ישראל (who was בתקדשה when she was more than three) there is a doubt within a doubt, which should permit them to be together. There is the doubt that perhaps she was מותר לבעלה (in which case she is מותר לבעלה (in which case she is שראל) (which would seemingly forbid her to her husband); nevertheless there is the additional doubt that perhaps she was נבעלה (and she is permitted to him). Even if he tells קדושין that she is a בעולה, nonetheless בי"ד will permit them to be together since there is a ספק ספיקא להיתרא

⁶ We cannot say that the תקנה was made so that he can claim she is a בעולה and he does not owe her the (entire) , because for this we do not need a תקנה; if he does not want to pay her (full), he can always claim that.

However by the rest of the women (who are not מתה or were not נתקדש פחותה or were not מבת ג' where there is a אסורה and therefore she is not אסורה to him, so why should those women get married 'ליום, since the טענת בתולים will not accomplish anything.

מוספות answers:

ואומר רבינו תם דלא פלוג רבנן בתקנתא -

And the רבנן answers that the רבנן did not differentiate in their enactment for a to marry '- ליום ד'

ומשום אשת כהן ופחותה מג' תקנו בכל הנשים שינשאו ביום ד' - And they enacted that every woman should marry 'סענת (even though the בתולים will not prohibit them from being together) because of an אשת כהן and a (where the טענת בתולים (where the סענת בתולים).

תוספות cites s"י"ס opinion on this matter:

ובקונטרס פירש שמתוך כך יתברר הדבר ויבואו עדים שזינתה ברצון - And רש"י explained; the purpose of טענת בתולים by האר נשים is that by his complaining in בי"ד, the situation will be verified and witnesses will come forth that she was מזנה willingly and therefore אסורה לבעלה.

In summation: according to תוס' תקנה (initially) was only for an פחותה and a פחותה מבת ג' and on account of אאר נשים it was extended to שאר נשים also. However according to תקנה the תקנה was initially for all נשים, for we may find out that נבעלה ברצון.

מוספות asks on פירש"י:

יקשה לפירושו דאמרינן בגמרא (שם,ב) אמר אביי אף אנן נמי תנינא - אמר אביי אחר אביי אמר אביי אמר אביי said we also learnt in a אביי this rule of ר' אלעזר -

דהאומר פתח פתוח מצאתי נאמן¹⁰ לאוסרה עליו¹¹ -

However regarding איסור we are concerned that if he does not go immediately to בי"ד, he may calm down and convince himself that it does not matter (since it is only a ספק, etc.)

⁷ The words שזינתה ברצון do not appear in our רש"י text. See 'Thinking it over' # 1.

 $^{^{8}}$ If he makes the claim by אשת כהן ופחותה אשת she will be אסורה on him; however by שאר they will not be אסורה עליו.

⁹ However, it is possible that even by עדים testify. she will not be אסורה של (by טענת פ"פ (by טענת פ"פ testify.

¹⁰ The novelty of this ruling is that for טענת בחולים it is not necessary to prove that there was no הם בחולים, but even if there is no proof from the בתולים (for they lost the cloth, etc.), nevertheless if he claims there was an opening (instead of being closed) that is sufficient to render it a valid claim and we do not suspect that perhaps he is mistaken whether it was a ב"ם or not. See 'Thinking it over' # 2.

 $^{^{11}}$ See the גמרא there on the עמוד א' that he is believed אוסרה לאוסרה לאוסרה מרא only by an פהותה מבת ג' or אשת סדן.

That one who says, 'I found an open doorway', he is believed to have her forbidden to him; this rule is indicated in our משנה, for the משנה states -

בתולה נשאת כולי מאי לאו דקטעין פתח פתוח 12 . אביי (משכים לבי"ד is married, etc. because if he has טענת בתולים he will be אביי (משכים לבי"ד מצאתי is that he claims טענת בתולים 'פתח פתוח מצאתי (indicating, according to אביי, that אביי (האומר פ"פ מצאתי נאמן לאוסרה עליו). This concludes the citation from the מרא ממרא with his question on - פרש"י.

רשתא היכי מייתי ראיה לפירוש הקונטרס הא אף על גב דאינו נאמן - But now, according to רש"י, what proof is פ"פ bringing to the ruling of מצאתי נאמן from our משנה; for even if he is not באמן.

מכל מקום ישכים לבית דין שמתוך כך יצא הקול ויבואו עדים ויתברר הדבר ¹³ Nevertheless he should still be משכים לבי"ד, for on account of his claim, there will be publicity and witnesses will come and the matter will be clarified that she was מזנה ברצון; however his claim alone of פ"פ is not believed.

תוספות answers (his question on ר"כ"):

ריש לומר דלא מייתי אביי ראיה לרבי אלעזר אלא שהוא בקי ומכיר אם הוא פתח פתוח 14 And one can say; that אביי is not bringing a proof to the ruling of אביי that האומר האומר that פירש"י there is no proof), but rather אביי is proving that a person is acquainted and recognizes whether it is a or not; he proves it in the following manner -

- דאם אינו בקי לא יצא הקול ולא יבא לידי בירור For if a 'regular' person is not a בקי, there will be no publicity to his claim and nothing will be verified -

כי יאמרו שהוא טעה וסבור שמצא פתח פתוח ואינו כן ולא יחושו לדבריו -For people will say (when they hear his טענת בתולים), that he is mistaken, for he thinks that he found a פּ"פֿ, but really it is not so, and they will not pay attention to his claim, so there will be no בירור. However, since the משנה states that there will be a בירור, this proves that his claim of פֿ"פֿ is valid.

_

 $^{^{12}}$ See משנה there ('אם, אביי, why אביי assumed that the משנה is discussing מענת פ"פ refutes the proof of for the משנה may be discussing מענת דמים (see footnote # 10).

¹³ It is possible that we do not rule like א"ח and (by "טענת פ"פ טענת עליו) he is not נאמן לאוסרה עליו (even by an מבת ג' and מבת ג' (even by an מבת ג'), however he is מבת א will come. However according to מבת א that the reason for the אסורה מבות א (initially) was for אשת כהן (initially) was for אסורה הא אשת נשום, for they will be אסורה א לא פלוג (and because of משנה שנה א that by משנה משנה א שנה בעולה מבת ג' was extended to שאר נשים), therefore there is a proper proof from our משנה של ואוסרה עליו (by נאמן לאוסרה עליו).

¹⁴ See footnote # 10.

תוספות offers another explanation of יפירש":

רים ד' - יש לומר ליום ד' - א היו מתקנים שתהא ניסת ליום ד' - And additionally one can say, that even according to פרש"י (that the purpose of מענת בתולים is that הדבר הדבר would not have instituted that every woman should be married ליום ד', solely -

משום שמא יתברר על ידי עדים -

Because that perhaps there will be verification through עדים, for that is too far a stretch (there may not be a עדים may not come, etc.) -

- אבל כיון דבאשת כהן ובפחותה מבת שלש דנאמן לאוסרה עליו תקנו שתהא ניסת ברביעי But rather since by נאמן לאוסרה עליו, where he is נאמן לאוסרה עליו, the instituted that she should marry on Wednesday, therefore the הכמים

גם בשאר נשים תקנו משום שמתוך כך יצא הקול ויתברר הדבר על ידי עדים -Also instituted by שאר נשים that they should marry 'לא (but not because of לא baid, but rather) because through this claim there will be publicity and the incident will be verified by witnesses -

והשתא מייתי אביי שפיר ממתניתין דבאשת כהן ובפחותה מבת שלש נאמן לאוסרה עליו. And now (that all [even רש" agree that the תקנה was [initially] made for an אשת was [initially] made for an אשת הוא אשת since he is אביי (נאמן לאוסרה עליו brings a proper proof to לאוסרה עליו that by משנה and פחותה מבת ג' he is believed לאוסרה עליו.

In summation; according to this last explanation (of תקנה) the תקנה was made initially because of אשת כהן was made initially because of נאמן לאוסרה עליו and נאמן לאוסרה עליו (mot because of אפלוג [as תוספות explained], but rather) because there is a purpose for שאר נשים as well, for through his טענת בתולים there will be a קול and יתברר שאר נשים.

מוספות asks:

ותימה ¹⁶ דהכא משמע דמשום חששא דזנות תקנו שתהא ניסת ברביעי And it is astounding; for it seems from the משנה here that the הכמים instituted that she should marry Wednesday because of the concern of promiscuity - זנות ודף יז,א ושם) איכא מאן דאמר דתקנו זמן בגטין משום פירי מין איכא מאן דאמר דתקנו זמן בגטין משום פירי

_

¹⁵ This explanation disagrees with the assumption mentioned in footnote # 9.

¹⁶ See 'Thinking it over' # 3.

¹⁷ When a woman brings property into a marriage (נכסי מלוג) the rule is that (even though she retains the ownership of the property, nevertheless) the husband receives the fruits of the property. This arrangement continues as long as they are married. If however the husband divorces her he loses the rights to the פֿררות (from the time of the divorce). If there would be no גגי in the גגי it is conceivable that the husband, even after the divorce, will continue consuming the פֿירות, the burden of proof

However in the second מסכת גיטין of מסכת there is one (ריש לקיש) who maintains that the פירי instituted to write a date in a פירי -

חוספות answers:

ריש לומר דהתם קאמר זנות דאתי לידי מיתה דהיינו בהתראה 9 ובעדים לא שכיח - And one can say that ר"ל says there that a זנות which will carry a death penalty, meaning that it was done with a warning and witnesses, is not common therefore there is no need to be מתקן זמן because of שמא יחפה; however ונות without עדים והתראה (for which we are concerned here) is indeed common, and therefore there is a need for the תקנה of יום ד'.

תוספות offers an alternate answer:

אי נמי הכא שלא תשב עמו באיסור כל ימיו חשו אפילו לזנות אף על גב דלא שכיח:

Or you may also answer; that here they were concerned for זנות even though it is not common, in order that she should not be with him illegally all his life, however there, since there is no lifelong איסור to be concerned about (merely her wheedling herself out of the death penalty), they were not concerned for זנות.

SUMMARY

The תקנה of בתולה נשאת ליום ד' was made initially for פחותה מבת ג' or פחותה מבת ג', however it was extended to שאר נשים either because of לא פלוג (the view of 'תוס'), or because there is the possibility that יתברר הדבר בעדים (the view of 'רש"י).

THINKING IT OVER

will be on her as to when the divorce took place (since there is no date in the גע). Therefore the הכמים instituted to write the date, protecting the woman's rights to her פֿירות, beginning from the date on the גע.

¹⁸ The view of מתקן זמן בגיטין there is that they were מתקן זמן בגיטין because it is possible that someone will marry his niece ([not necessarily a niece but rather anyone] of whom he is very fond, regardless of their marital status), and she may be מזנה תחתיו and will be מזנה מחריב מיתה so in order to spare her the death penalty her husband (dear uncle) will write her a unand she will claim that she received the גט before the מנות, so she was not an אשת איש and not liable for the death penalty. Therefore they instituted זמן בגיטין to avoid this miscarriage of justice.

¹⁹ תוספות mentions התראה so the answer will be applicable even according to "עדים that עדים (without התראה) will come and testify that זינתה ברצון (for by זינתה ברצון).

- 1. תוספות writes (in עדים that עדים will testify that תוספות אינתה ברצון. Why is it necessary that they testify that ברצון, even if the testify that she was מזנה and do not know whether it was ברצון on not, she will still be אסורה לבעלה, for the עדים will know whether she was זינתה תחתיו, and once we establish that she was זינתה she is אסורה לבעלה (because now there is only one ספק whether it was באונס why mention נברצון); why mention (2^{12})
- 2. If it is assumed that a person is פ"פ in בקי is there any הידוש in the ruling of ר"א that הידוש מבת ג' מאתי מבת ג' מאת מבת ג' מאת מבת ג' מאת מבת ג' מאת מבת ג' פחותה מבת ג' מאת כהן האומר פ"פ מאתי נאמן לאוסרה עליו ווא מבת ג' פחותה מבת ג' מאתי באם האומר פ"פ מאתי נאמן לאוסרה עליו אינו מבת ג' מאתי מבת ג' מאתי באם האומר פ"פ מצאתי באמן לאוסרה עליו אינו מבת ג' מאתי באמן לאוסרה עליו אינו מבת ג' מבת ג' מאתי באמן לאוסרה מבת ג' מבת
- 3. Is there any connection between תוספות last question²⁴ regarding זנות, with that which תוספות mentioned previously?²⁵

²⁰ See footnote # 7.

 $^{^{21}}$ See פרדס אות אות יצחק.

²² See footnote # 10.

²³ See ח"ב מ"ת אות ו.

²⁴ See footnote # 16.

²⁵ See פנ"י, and סוכ"ד אות כו.